

ILGA KRASIŅA

GULBENEI

Kaut pie kājām maza upe lokās,
Dūņu ezers skaidru malku liedz,
Pilsēta stiepj tālāk savas rokas,
Baltam mākonim jau skūpstu sniedz.

Ja tev netīk pilsēta šī labā,
Vari daudzus tālus ceļus iet,-
Skaistākās no visām zemes ievām
Mūsu Pārdaugavas levu gravā zied.

Un kad vakars savās rietā dzirnās
Saules zeltu palsā krēslā maļ,
Spārītē un Emzes parkā sirmā
Atskan lakstīgalu koris skaļš.

Ir tāds brīdis, rudenī kad dzērves
Vasaru uz spārniem projām nes,
Svelberģī tad kalna galā skatos,
Kā deg rietā kļavu galotnes.

SAVAI ZEMEI

Es izeju saullēktā dārzā,
Visapkārt rasa kad laistās,
Un apbrīnā čukstu tad klusi:
"Cik mana zeme ir skaista!"

Cik pasakains zieds un pat smilga
Šai vasaras brīnuma rotā!
Es pateicos Dievam, ka man vēl
Šī debesu dāvana dota.

Cik dienu, cik gadu vēl spēšu
Šo skaistumu sajust un mīlēt?
Ak, apstājies, mirkli, un neļauj
Man tālāko nākotni zīlēt!

ES ZINU

Es zinu, kas ir mīlestība,
Kā spēj tā celt un arī graut,
Kā karsta uguns uzliesmot,
Kā straume atvarā mūs raut.

Es zinu, kas ir nodevība,
Kā spēj tā dedzināt un kaist,
Kā dziļa rēta smeldzoša,
Kā sāpe, kura neizgaist.

Es zinu, kas ir piedošana,
Kā spēj tā sirdi atvieglot,
Kā izdzēst ļaunumu un naidu
Un atkal mieru domai dot.

Es zinu, kas ir vientulība,
Kā liek tā gaidot novecot,
Kā palsa, balta migla līt
Un stundu tā kā mūžu izdzīvot.

RUDENS MOTĪVS

Takā, pa kuru tu nāci,
Sabiris rudenīgs zelts,
Un tev bez vārdiem ir jātic,
Ka sirds no laimes man smeldz.

Neļaušu šodien tev aiziet,
Kļavlapu putenī gaist.
Zinu, ka kopā mums abiem
Mūžs būs kā lapkritis skaists.

Paliec un sasildi rokas,-
Pavardā uguns jau kvēl.
Lai cauri garajiem gadiem
Justu šo siltumu vēl.

KĀPĒC ?

Kāpēc tu sapnī nāc
Un atkal satrauc man prātu,
Ja mīlestību nosaukt var
Par dziesmu nodziedātu?

Kāpēc tas liek man mulst
Kā kādreiz senās dienās,
Ja, sapnim gaistot rītausmā,
Vairs tikai skumjas sienas?

Un tomēr gaišums kāds
Tad apspīd manu rītu.
Kā stars no pagājušām dienām
Ar smeldzi nepazītu.

Pēc Ārijas Elksnes motīviem

Aizved mani vēl vienreiz uz Akmenskalnu, tad, kad tur zilie zvani un baltās madaras zied. Gribas atlikušajām dienām to sauli, to siltumu un bišu sanēšanu sasmelt plaukstās, lai ikdienā salnā nav jāpaliek.

Atļauj pieglaust pieri tam sūnainajam milzim, kurš zaļā egļu paēnā gadsimtus vada. Varbūt tas iedod vēl lāsi no vasaras rītu rasas, kas veldzēja basās kājas tajos tālajos rītos.

Atļauj pasēdēt brīdi baltā dābola vālā un pasapņot par to smaržu, kuru aiznesa vējpūsma tālē.

Es jau negribu daudz, bet varbūt tu to par neprātu sauc. Un, ja nu pārāk daudz garu ziemu un vasaru mūs no tā šķir, tad atļauj aiziet tur sapnī, lai cik tas sāpīgi ir.

VĀRDI

Ļauni vārdi kā dzelkšņaini dadži
leķeras sirdī un dur.
Kādreiz stundu, vai dienu, vai mūžu
Tie savā tvērienā dvēseli tur.

Ne tos izraut, ne notraukt ar plaukstu,
Sāpe pieklust, bet zemdegās gail,
Gaidot nejaušu pieskārienu,
No kura tomēr ir bail.

Labie vārdi nolīst kā lietus,
Atnes veldzi, bet nožūst un gaist,
Brīdi noskalo sūrstošo smeldzi,
Kura ikdienā dvēselē kaist.

Teiksim vairāk tos labos un baltos,
Lai tie apmazgā kaistošās rētas,
Notrauc sūrumu dvēseles sāpēm,
Kaut vai netiek tās sadziedētas.

Man dzīvi ir ēdušas badīgas kodes,
Kas dzenas arvien(u) pēc jaunas modes,
Un, modernas kļuvušas, nemeklē tikai vilnu,
Bet piepilda guzu ar viskozi, liniem it pilnu.

Kā nokratīt, nesajust atstātās pēdas?
Vai tik vien cilvēkam šobrīd ir bēdas?
Gan caurumu pietiks visām turpmākām dienām,
Tos necenšos aizlāpīt visus, ne arī pa vienam.

Nu tāda saēsta nomaļus lienu.
Vai veltīsiet vārdu un skatu vienu?
Vai sniegsiet vēl roku, nerādot caurās vietas,
Ko nomaskēt nevar, ne aizmest kā driskainas lietas?

PĒC VIENPADSMITĀ SEPTEMBRA

Ak, cilvēki, zeme vairs neriņķo orbītā savā.
Tagad tai joņot liek nešķīsta dēmonu vara.
Mums neatrast mieru ne dvēselē manā, ne tavā,
Tik lūgsimies Dievu, lai nebūtu pasaules kara!

Tik lūgsimies Dievu, lai dzīvotu nākamās audzes!
Lai piepilda sapņus, ko paši mēs nepaguvām.
Tik lūgsimies Dievu, lai likten's kaut viņus spēj saudzēt
Šai naidīgā neprātā tālā un, Dievs pasarg', - ne tuvā

KAPSĒTĀ

Jūs, mani mīļie, kapu kalnā baltā
No aizmūžiem uz mums ja skatieties,
Jel atsūtiet šai vēju dienā saltā
Kaut vienu siltu staru, kurā patverties.

Es jūsu svētību kā ūdens malku lūdzu,
Kad solis gurd un gribas apstāties,
Kad tikai tumsai savas bēdas sūdzu
Un kad līdz zālei zemu gribas noliekties.

Šo balto mārtiņrozi jums uz kapa lieku,
Kad atmiņgaismā nāku sildīties,
Un it kā atjaunota atkal tieku,
Un varu savu ceļu tālāk iet.

VĒL JAU VAR...

Vēl jau var aiziet atpakaļ
Pa rudens tīmekļiem aizausto tīruma malu,
Un pameklēt, vai bērza dzelteno lapu klāstā
Nav paslēpies pārrautais pavediens...

Tikai tu negribi doties turp viens,
Negribi klausīties tālās vasaras stāstā,
Un ieraudzīt, cik šodien jau aizgriezies tālu
Lielais laika rats, mūsu dienas kas maļ.

Uzgaidi mani vēl mazu brīdi!
Pakāpsim abi tad sudraba apsei pretī,
Varbūt tā savās lapu mežģīnēs glabā
Vienu lāsi no mūsu vasaras medus.

Kādēļ tavā skatienā ledus?
Kādēļ nesaki vairs – “mana labā”?
Tava roka plecam uzgulst tik reti...
Ataust man pelēkā dūmakā tinušies rīti...

Neļausim pārslu baltumam apsegt tīruma malu,
Kamēr vēl samanīt var mūsu iemītās pēdas.
Meklēsim ātrāk pārrautā dzīpara galu,
Citādi noslēps to kupenās sniega vāli.